

Sygn. akt: IV RC 724/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2021r.

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ewa Woźniczka

Protokolant: Sandra Wieczorek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2021r. w R.

sprawy z **powództwa M. G.**

przeciwko J. G.

o alimenty

- 1) zasądza od pozwanego J. G. na rzecz powódki M. G. alimenty za okres od dnia 2 grudnia 2016 roku do dnia 5 listopada 2020 roku w kwocie po 600 zł (sześćset złotych) miesięcznie, płatne do dnia 10-tego każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat;
- 2) oddala powództwo w pozostałej części;
- 3) zasądza od pozwanego J. G. na rzecz powódki M. G. kwotę 2160 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu;
- 4) zasądza od pozwanego J. G. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Rybniku) kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem kosztów sądowych;
- 5) nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności oraz klauzulę wykonalności w zakresie punktu 1.

sygn. akt IV RC 724/16

UZASADNIENIE

wyroku z 28 maja 2021 r.

M. G. w zmodyfikowanym żądaniu domagała się zasądzenia od pozwanego J. G. na rzecz małoletnich powodów P. i W. rodzeństwa G. alimentów w kwocie po 1000 zł miesięcznie na rzecz każdego z małoletnich (tj. łącznie 2000 zł), płatnych do rąk matki małoletnich powodów do dnia 10-tego każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, począwszy od 1 sierpnia 2016 roku oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz alimentów w kwocie po 1000 zł miesięcznie płatnych do dnia 10-tego każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia 1 sierpnia 2016 roku.

Uzasadniając swoje żądanie wskazała, że pozwany jest ojcem małoletnich powodów, a jej mężem. Pracuje jako górnik w kopalni KWK C., otrzymując wynagrodzenie rzędu 5000 zł netto miesięcznie. Łoży dobrowolnie na utrzymanie rodziny kwotę 1000 zł miesięcznie. Ponad powyższą kwotę nie partycypuje w kosztach utrzymania rodziny. Matka małoletnich powodów a zarazem powódka M. G. jest zatrudniona jako kasjer-sprzedawca w recepcji klubu fitness w wymiarze 1/2 etatu i osiąga wynagrodzenie w kwocie 711 zł netto miesięcznie. Koszty utrzymania każdego z małoletnich

powodów szacuje na kwotę około 1500 zł miesięcznie. Powódka pozostaje z pozwanym w separacji faktycznej, a jej miesięczny koszt utrzymania oscyluje w granicach 1300 zł miesięcznie (k. 2-4 , k. 15-16).

W toku postępowania jurysdykcyjnego na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 roku pozwany uznał powództwo na rzecz małoletnich powodów do kwot po 500 zł miesięcznie na rzecz każdego z małoletnich (łącznie do kwoty 1000 zł) tj. kwot, które już uprzednio uregulował i wniósł o oddalenie powództwa na rzecz powódki w całości (k. 114v).

Wyrokiem częściowym z 21 września 2018 roku zasądzone od pozwanego na rzecz małoletnich powodów alimenty za okres od 1 sierpnia 2016 roku do 1 grudnia 2016 roku w kwocie po 250 zł miesięcznie, łącznie 500 zł miesięcznie, płatne do rąk matki małoletnich powodów oraz zasądzone od pozwanego na rzecz powódki alimenty za okres od 1 sierpnia 2016 roku do 1 grudnia 2016 roku w kwocie po 600 zł miesięcznie. (k.144)

W piśmie procesowym z 1 kwietnia 2021 roku powódka podtrzymała żądanie zasądzenia alimentów wyłącznie na swoją rzecz za okres od 2 grudnia 2016 roku do 5 listopada 2020 roku. (k.183)

Pismem procesowym z 30 kwietnia 2021 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł, że powódka domaga się zasądzenia alimentów za okres kiedy strony pozostawały małżeństwem. A celem świadczeń z art. 27 k.r.o. jest zaspokajanie bieżących potrzeb a nie pokrywanie potrzeb przeszłych. (k. 197)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka M. G. i pozwany J. G. zawarli związek małżeński 6 listopada 2004 roku. Ze związku małżeńskiego stron pochodzą małoletnie dzieci P. G. urodzona (...) oraz W. G. urodzony (...).

Postanowieniem tut. Sądu z dnia 5 stycznia 2017 roku w związku z zawiśnięciem sprawy o rozwód przed Sądem Okręgowym na zasadzie art. 445 § 2 k.p.c. zawieszono postępowanie w zakresie świadczeń alimentacyjnych za okres od dnia 2 grudnia 2016 roku. (k. 30)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. z dnia 23 lutego 2017 roku w sprawie rozwodowej (sygn. akt II RC 1655/16) udzielono zabezpieczenia zobowiązując pozwanego J. G. do płacenia na rzecz małoletnich powodów alimentów w kwotach po 750 zł miesięcznie, łącznie 1500 zł, płatnych do rąk matki małoletnich począwszy od stycznia 2017 roku, do czasu prawomocnego zakończenia procesu rozwodowego oraz oddalono wniosek o zabezpieczenie na rzecz powódki.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek (...) w R. z 3 lipca 2018 roku w sprawie sygn. akt II RC 1655/16 rozwiązano przez rozwód małżeństwo stron z winy powoda.

Powyższym wyrokiem kosztami utrzymania małoletnich dzieci stron obciążono oboje rodziców, zobowiązując pozwanego do płacenia alimentów w kwocie po 750 zł na rzecz każdego z małoletnich. Zasądzone również od pozwanego na rzecz powódki alimenty w kwocie po 700 zł miesięcznie. Wyrok uprawomocnił się 6 listopada 2020 roku.

W okresie od 2 grudnia 2016 roku do 5 listopada 2020 roku powódka mieszkała wraz z małoletnimi dziećmi w mieszkaniu komunalnym. Do 9 lutego 2017 roku pracowała jako kasjer-sprzedawca w klubie fitness w wymiarze 1/2 etatu za wynagrodzeniem rzędu 711 zł netto miesięcznie. Pod koniec stycznia 2017 roku uległa wypadkowi w pracy, w związku z którym do marca 2017 roku pozostawała na zwolnieniu lekarskim. Z uwagi na stan zdrowia powódki pracodawca nie przedłużył zawartej z nią umowy o pracę. Od 14 marca 2017 roku jest zarejestrowana w Urzędzie Pracy jako bezrobotna, bez prawa do zasiłku. Urząd Pracy skierował powódkę do pracy społeczno – użytecznej w zieleni miejskiej, jednakże lekarz medycyny pracy po zapoznaniu się z historią choroby powódki nie wystawił jej zaświadczenia o zdolności do wykonywania tej pracy.

Od 2010 roku powódka ma problemy z kręgosłupem, leczy się ortopedycznie, zdiagnozowano u niej dyskopatię. Nie może świadczyć pracy wymagającej podnoszenia cięższych przedmiotów, jednak nie posiada orzeczenia o niepełnosprawności. Z uwagi na brak środków korzysta tylko z leczenia refundowanego przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Korzystała z refundowanej rehabilitacji raz w roku, która trwała 2 tygodnie.

Powódka w omawianym okresie utrzymywała się z alimentów na dzieci, świadczenia 500 +, a także korzystała z pomocy (...) i PCK. Otrzymywała co miesiąc bony żywnościowe z PCK, które obejmowały 9 kg produktów n. (...) osoby. Nadto małoletni korzystali z darmowych obiadów w szkole. Z (...) otrzymywała w okresie wakacji 300 zł z uwagi na brak posiłków dla dzieci w tym czasie.

Powódka w okresie od grudnia 2016 roku do kwietnia 2021 roku korzystała z dotacji mieszkaniowej w wysokości 280 zł. Opłata za czynsz w 2017 roku wynosiła 440-460 zł. Powódka we własnym zakresie regulowała opłaty, które kształtowały się następująco: prąd 160 zł co drugi miesiąc, gaz ok. 50-60 zł miesięcznie, Internet 70 zł miesięcznie, telewizja 50 zł miesięcznie.

Pozostałe miesięczne wydatki powódki w tym okresie przedstawiały się następująco: wyżywienie 600 zł, odzież i obuwie 100 zł, środki czystości i kosmetyki 70 zł, leki przeciwbólowe 30 zł.

W okresie około roku od wyprowadzki pozwanego powódka korzystała z pomocy rodziny, która miała formę przekazywania żywności oraz środków pieniężnych. W przedmiotowym okresie pozwany nie wspierał powódki finansowo, nie kupował żywności.

Pozwany do listopada 2019 zatrudniony był w kopalni KWK C. jako ślusarz pod ziemią i osiągał wynagrodzenie oscylujące w kwocie od 4000 zł do 5000 zł netto miesięcznie. Do 20 listopada 2019 roku pobierał deputat węglowy w gotówce, który wynosił średnio ok. 430 zł miesięcznie. Otrzymywał również bony na żywność, a także świadczenia z funduszu socjalnego oraz barbórkę, 14-stą pensję i premie. W listopadzie 2019 roku przeszedł na emeryturę, a jego świadczenie emerytalne wynosiło 4100 zł i do chwili obecnej wzrosło do kwoty 4500 zł. W okresie od kwietnia 2020 roku do 29 kwietnia 2021 roku podejmował dodatkowe zatrudnienie jako pracownik ochrony na podstawie umowy zlecenia. Z tego tytułu osiągał dochód rzędu 2500-3000 zł. Z uwagi na długi czas spędzany przed komputerem i wywoływane nim silne migreny zmuszony był zrezygnować z dodatkowego zatrudnienia.

Pozwany w omawianym okresie mieszkał wraz z matką, w mieszkaniu o powierzchni 70,5 m² stanowiącym jej własność. W okresie tym przekazywał matce na poczet utrzymania kwotę 1200 zł. Koszty utrzymania zajmowanego mieszkania przedstawiały się następująco: czynsz 560 zł miesięcznie, prąd 174 zł co drugi miesiąc.

Pozwany w latach 2017-2019 przeznaczył kwotę 50000 zł na usługi stomatologiczne (implanty).

Dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa k. 7, informacja (...) S.A. k. 227-239, informacja Naczelnika US k. 241, informacja ZUS k. 244-262, akta II RC 1655/16, świadectwo pracy k.199-200, decyzja PUP k. 201, zaświadczenie k. 202,207-210 dokumentacja medyczna k. 203-204, PIT-37 k. 211-214, zeznania stron k. 2015v.-216

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody przeprowadzone w sprawie, które oceniono jako spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające.

Strony nie składały dalszych wniosków dowodowych, a przeprowadzone postępowanie Sąd uznał za wystarczające do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył.

Zgodnie z art. 23 k.r.o., małżonkowie są obowiązani do wspólnego pożycia, do wzajemnej pomocy i wierności oraz do współdziałania dla dobra rodziny, którą przez swój związek założyli. Obowiązek wzajemnej pomocy małżonków

oraz współdziałania dla dobra rodziny znajduje rozwinięcie w art. 27 k.r.o. - ulokowanym w ramach tego samego działu "Prawa i obowiązki małżonków" - z którego wynika, że małżonkowie powinni, każdy według swych sił oraz możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 39/11, LEX nr 951033). Orzecznictwo Sądu Najwyższego (a w szczególności wytyczne w zakresie wykładni prawa i praktyki sądowej w sprawach o alimenty - uchwała Sądu Najwyższego Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 16 grudnia 1987 roku, III CZP 91/86, publikowana OSNC 1988/4/42) nie pozostawia przy tym wątpliwości, iż małżonek może dochodzić zaspokajania potrzeb na zasadzie art. 27 k.r.o. zarówno wtedy, gdy rodzinę tworzą małżonkowie i dzieci będące na ich utrzymaniu, jak i wówczas, gdy w rodzinie dzieci takich nie ma, względnie są one już samodzielne i same się utrzymują.

Przy tym zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1976 r. III CZP 49/76 okoliczność, że małżonek pozostający w separacji faktycznej i nie obciążony obowiązkiem wychowania dzieci, jest zdolny do pracy zarobkowej i bądź pracuje bądź ma możliwość taką pracę uzyskać, sama przez się nie pozbawia go roszczenia do współmałżonka na podstawie art. 27 k.r.o. o zaspokojenie swych potrzeb w zakresie odpowiadającym zasadzie równej stopy życiowej małżonków.

Z kolei w uchwale z dnia 7 sierpnia 1974 roku, sygnatura akt III CZP 46/74 (publikowana OSNC 1975/12/160) Sąd Najwyższy wskazał, że okoliczność, iż małżonkowie pozostają w faktycznej separacji i że żona bez porozumienia z mężem przerwała pracę zarobkową w celu zajęcia się wychowaniem małego dziecka nie stoi na przeszkodzie domaganiu się przez nią pomocy od męża w postaci świadczeń alimentacyjnych na jej rzecz w granicach jej potrzeb oraz możliwości zarobkowych i majątkowych męża.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że powódka M. G. i pozwany J. G. w okresie od 2 grudnia 2016 roku do 5 listopada 2020 roku pozostawali małżeństwem. Pomimo iż od 28 października 2016 roku pozostawali w separacji faktycznej oraz toczyło się pomiędzy nimi postępowanie o rozwód, jako małżonkowie byli zobowiązanymi z mocy prawa m.in. do wzajemnej pomocy. Dochody uzyskiwane przez pozwanego były na znacznie wyższym poziomie niż powódki. Pozwany do listopada 2019 roku zatrudniony był w kopalni, a jego wynagrodzenie oscylowało w kwocie 4000-5000 zł. Następnie przeszedł na emeryturę, a jego świadczenie emerytalne początkowo wynosiło 4100 zł. Od kwietnia 2020 roku do 29 kwietnia 2021 roku uzyskiwał dodatkowy dochód w kwocie 2500-3000 zł pracując na podstawie umowy zlecenia jako pracownik ochrony. Powódka przez większość tego okresu pozostawała bez pracy, bowiem jej umowa o pracę zakończona została 9 lutego 2017 roku. Z uwagi na wypadek w pracy od stycznia do marca 2017 roku pozostawała na zwolnieniu lekarskim. Pracodawca nie przedłużył jej umowy o pracę ze względu na stan zdrowia. Schorzenie kręgosłupa, na które cierpi powódka znacznie ogranicza ją w możliwości podjęcia pracy, czego dowodem jest sytuacja opisana przez powódkę dotycząca nie uzyskania zdolności do pracy od lekarza medycyny pracy, w zieleni miejskiej. Sytuacja finansowa zmusiła powódkę do korzystania ze wsparcia (...) oraz PCK w postaci bonów żywnościowych oraz obiadów dla dzieci. A także wsparcia rodziny. Koszty utrzymania powódki, które zawierały tak naprawdę tylko zaspokojenie podstawowych potrzeb to około 1000 zł. w stosunku miesięcznym. Sytuacja finansowa powódki w tym okresie niewątpliwie wskazywała, że powinna była uzyskiwać wsparcie finansowe od męża, celem zaspokojenia bieżących potrzeb, a pozwany nie powinien być wyręczany w realizacji tego obowiązku przez organy pomocowe, rodzinę powódki, jak i nie powinno się to odbywać kosztem świadczeń alimentacyjnych przysługujących dzieciom. Zatem zasadność przysługujących powódce alimentów nie budziła wątpliwości. Kwota zasądzonych alimentów bezsprzecznie mieściła się w omawianym zakresie w możliwościach majątkowych pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powódki alimenty za okres od 2 grudnia 2016 roku do 5 listopada 2020 roku, tj. do czasu prawomocności wyroku w sprawie o rozwód, po 600 zł. miesięcznie. Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, mając na względzie to, że powódka nie była całkowicie pozbawiona możliwości zarobkowania.

O odsetkach na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat alimentacyjnych orzeczono w myśl przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c., natomiast o natychmiastowej wykonalności punktu 1 wyroku Sąd orzekł na mocy art. 333 § 1 pkt. 1 k.p.c. Ponadto, zgodnie z art. 1082 k.p.c. nadano z urzędu klauzulę wykonalności odnośnie punktu 1 uzasadnianego wyroku.

Mając zaś na względzie wynik postępowania w niniejszej sprawie (60 % wygraną powódki), treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., jak również sytuację majątkową i wysokość dochodów pozwanego, Sąd zasądził od niego na rzecz strony powodowej kwotę 2160 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (koszty zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono uwzględniając stawki opłat za czynności adwokackie przewidziane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dn. 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) tj. § 2 pkt 5 i § 4 ust. 1 pkt 9 w zw. z ust. 4), a ponadto z mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł tytułem opłaty, od uiszczenia której strona powodowa była zwolniona z mocy prawa.

Sygn. akt IV RC 724/16

Zarządzenia :

1. Proszę odnotować uzasadnienie,
2. projekt uzasadnienia sporządzony przez asystenta sędz. A. B. (poprawki sędz. ref.),
3. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
4. kal. 14 dni.

R., dn. 15 czerwca 2021 roku SSR Ewa Woźniczka